

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1246/2023
15.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Надежде Видић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Малина Ђокић, адвокат из ..., против туженог „Путеви“ а.д. Ужице, чији је пуномоћник Љубиша Павловић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3184/22 од 09.11.2022. године, у седници одржаној 15.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3184/22 од 09.11.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3184/22 од 09.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 817/21 од 27.04.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име мање исплаћене нето зараде за период од 01.01.2013. године до 31.01.2016. године плати укупан износ од 477.503,60 динара са законском затезном каматом на појединачно опредељене месечне износе од доспелости сваког износа до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на износе мање обрачунате и исплаћене зараде из става првог изреке плати припадајуће доприносе на име обавезног социјалног осигурања код надлежних фондова Републике Србије по законској стопи у моменту плаћања. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 292.515,72 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж1 3184/22 од 09.11.2022. године, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Ужицу П1 817/21 од 27.04.2022. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете на име неисплаћеног дела зараде тужиоцу за период од 01.01.2013. године до 31.01.2016. године. Нижестепени судови су усвојили тужбени захтев и тужиоцу досудили на име разлике у заради износе обрачунате применом најнижег коефицијента за групу послова које је тужилац обављао у складу са Посебним колективним уговором за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала (за период до 29.03.2014. године) и Посебним колективним уговором за делатност путне привреде (за период од 22.01.2015. године), у време њиховог важења, а за период правног вакуума у висини минималне зараде. Оваква одлука не одступа од правног схватања израженог кроз одлуке овог суда у којима је одлучивано о истоветним тужбеним захтевима, са истим или сличним правним основом. Одлуке на које се позива ревидент су без утицаја, јер су донете у предмету са истоврсним чињеничним правним основом, али другачије постављеним тужбеним захтевом.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и закључио да ревизија није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, што је овде случај, дозвољеност ревизије се цени на основу члана 403. став 3. ЗПП, којим је прописано да ревизија није дозвољена, ако вредност спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 26.02.2016. године, а вредност предмета спора у побијаном делу је 477.503,60 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**